

ג. אמת זכר ים כינור

[טרס"ב]

15

הטעודה שעושה בעבר יום כפור¹ מושם שלא היה יום טוב לישראל כיום הכהנים² שבו ניתנו להחות האחרונות³. ולפי שמתענן ביום הכהנים מקדמיה הטעודה⁴. ונראה דעיקר שוכן לוחות אחרונות מכח התשובה שעשו בעבר יום כפור⁵ כי בלוחות הראשונות החתאים השטן⁶ כדי שלא יוכן אל הלוחות ביום האחרון שהיא מזוקן משה רビינו ע"ה לירד מן החרל למחורת. ובודאי גם באחרונות עמד השטן בכל فهو לעכבר אותו ולחטאים. ואבאותינו גברו עליו ועיקר בעל תשובה באortsו מקום באortsו הומן⁷ ולפי שמעמדו על נפשם זכו לתשובה שלימה ווכן לקבל להחות אחרונות. ولكن אריאא⁸ השטן מתגבר בעבר יום כפור לפי שהטיב חרחה לו אשר נצחו אותו ביום זהה. ועיקר הכהנה וטהרה ביום כפור מכח הלוחות כמו שכותב יוחאל, ה' וצריכין עליהם מים טהורים אין מים אלא תורה⁹. וצריכין להיות כל קבלת התורה והו מוקה ישראלי ירמיה, י"ג מה מוקה מהתר בך הקב"ה מהתר את ישראל¹⁰. פירוש שבני ישראל הם מוקה תורה שמונכנים לקבל מי התורה. ועל זה נרמזו בראשית, ט) יקו המים כוי אל מקום אחד בני ישראל שהם גוי אחד בארץ (שמואל ג' ג' וכן צריכין להיות אגדה אחת ביום כפור לזכות לטהרה:

16

⁵ ארבעים ימים האחרונות שעלה משה עניה לדר טני להביא תורה לעמו, (וגורן) ישראל ימים עצם ים תענית ים האחרון שבכלם שהוא סוף ארבעים. גורו תענית ולט בעשותם, כדי שלא ישולט בהם יער הרע' (תנא רבי אליעזר ווטא, ז).

⁶ כי על כן יש תורה ובכח רשות לאוטו על כן בא השטן כל כת בטפור לעל כל אדם... (ככל שם טוב ע"ה, לראש השנה ויום כפור, אותן כב; עי"ע שם אות מט).

(תרכז)

17

אחר יום הכהנים ימי שמה דכתיב (קהלת ט, ז) אבל בשמה לחמק בו יקר כי כבר רצחה האלקים בו. מי לשון דבר. אך באמת בני ישראל עיקר בקשתם מחלוקת וסילוח כד שיכולו לעבדו ה' יתברך בלב טהור במו שבתוב (להלן ק, ז) עמרק הטליתה למען תורה, וכן אחר יום הכהנים שנתקפרו העונות וגטהרו נששות בני ישראל יש לקחת לעבותה ה' יתברך בשמה, לחמן יקר והוא תורה ומצוות. ועל ידי שעובדין אחר כך בשמה הוא סימן שבקשת הטליה היה לשם שם. והקב"ה שוראה עתידות מצף עבותה האדים אחר הכפירה לכפר לו בותות זה. וזה כי בבר רעה שזו עבודה בשמה כבר נתקבל לפניו יתברך:

18

[טרס"ד]

סוף תענית⁷. שכל עיקר הכהן בזה היום נתן לנו משה רビינו ע"ה במתנה אם כן צריכין כל אחד למסור חלקו לציבור. ובאמת לא נגמר התקון רק על ידי כלל ישראל גמידים והבנינים כדיאתא שם יפיפיות שבחן אומנותתן הן עיניך ביזבוי. מיהוסות אומנותתן הן עיניך במשפה המכירות ואומנות קחו מחקם שם שמיים. והרמו שיש צדיקים שמעשיהם רצויין לבני הקב"ה. והם היפיפיות. ויש פשוטים שחל עליהם כח השורש מאובתו במועם שבתוכו⁸ שhortה אני (שהיש, ח) במעשי ונאה אני במעשה אבותי. ויש עוד בחינה מה שעושין לשם שמיים ומשתוקקן לעשוות רצין אביהם שבשמי. אף על פי שלא עלתה בזון. מכל מקום נעשים כל ישראל אגדה אחת להתקרב לאביהם שבשמי:

יום הכהנים הוא זכות משה רビינו ע"ה שנחית ליה רשות לאוטו על כן בא השטן כל כת קטרוג לעל כל אדם... (ככל שם טוב ע"ה, לראש השנה ויום כפור, אותן כב; עי"ע שם אות מט). יום הדרוגה ולא כלכם. רק ביום הכהנים נדרמו כל בני ישראל למלאכי השרת⁹ בבח הארת משה רビינו ע"ה שהכניס עצמו בכל ישראל לנו צריכין להיות אגדה אחת בימים הכהנים ואו שורה זכות משה רビינו ע"ה. ואיתא¹⁰, לא היו ימים טובים לישראל יוצאו בכלים שאולין וכל ישראל שואלין וזה מזה ע"ש

ג. אמת זכר ים כינור ג. ג. ברכיה

[טרנ"א]

19

איתא במשנה עבירות שבין אדם לחבריו אין יום הכהנים מכפר עד שירצה ישראל אחדות אחד בראתה לחמק בו ואחד מהם (ההלים קלט, ט) זה יום הכהנים. וכמו שום זה מז Achored כל הימים מן מתאחד בו כל הנפשות. כי באמת הנפשות קרובין. רק על ידי החטאים בא הריחוק ופירוש. כמו שכותוב (שעה נט, ב) עונותיכם היו מבדיין בין בנים לבני אלקיים. ויש עבירות שגורמין פירוד בין אדם לחבריו. ויתכן לפרש מבדיין בינוים ממש. וגם בין אלקיים כנ"ל. וצריכין לתקן במי פירוד אלו. וזה שכותוב עבירות שבין אדם לחבריו איינו דока גnilah וכדומה. רק עבירות שגרמו פירוד בין אדם לחבריו כמו ויקרא ט, ז) לא תשנא כי"ו אחיך ר' וכדומה. ועוד שירצה את חברו פירוש שהזור להיות רצча ואוהב את חברו כמו שכתוב חולין¹¹ ואהבת לרעך כמוך ויקרא ט, ז) וזה כלל גדול בתורה. וביום הכהנים שמתכפרין העבירות נעשין בני ישראל אחד. וכך לוחות אחרונות ביום הכהנים¹² שמקודם על ידי החתא אהדותם. ולאחר כך בשירד משה מן ההר בתוב (שמות ט, ז) ויקח משה כו"ג שנחזר להחטא ולהתפרק אהדותם. והتورה תלויה בזה האחדות כמו שכותוב (דברים לג, ד) מורה קהילת יעקב. וזה שכותוב כלל גדול בתורה:

ה. ער. ג' ג' ע"י

[טרנ"ה]

20

איתא בתנא רבי אליהו כי בם ימים האחרונים שעלה משה רבינו ע"ה לה התענו בני ישראל ובוים האחרון קבעו תעניתليلת ויום נתרצה להם הקב"ה וקבע אותו ליום סליחה ומחלוקת לדורות. ובודאי היה זה בכך אהרן כאשר בשתפקידם בחטא החור אוthem בתשובה ולכך נמסר בפרט הימים ניד אהרן בדור גדור. ו开会נו בזה מה שבראונה הקדימו נעשה לנשמע¹³ ועל ידי החתא איבדו בחינת העשיה ועתה (על ידי) התשובה הקדימו נעשה לנשמע שקבעו לעצם יום תענית מה שעתיד הקב"ה אחר כך לנצח להם, ובוים הכהנים ניתנו לוחות האחרונות¹⁴. ועל זה אומרים בתפלת שבת¹⁵ ושני לוחות אבני הוריד בידוזותבו בהם שמירת שבת. דיש זכר ושמור זכר בפה שמור בלב¹⁶ ובכיבות הלוחות הוא החקיקה בלבו בני ישראל כמו שכותוב (להלן ג, ג) כתובם על לוח נברך ואל ידי החתא לא יבלו לקבל הלוחות. ואחר שנמחל להם ונטהרו הלבבות ביום הכהנים נחזר להם והחקיקה בלב. ובאמת החטא העגל שמר לדורות¹⁷ ולעומת זה בכל יום הכהנים בכל שנה ושנה נמחל קצת מהו החטא ואבננסין בשעריו הקדושה לקבל הרשימה בלב:

* זכר הוא אומר זכר את ים השבת לקשר יכול בלב שחווא אמר שזכר ודי שמיית לב אמוריה הא מה אני מפסיק זכר שתהה שונא בפק"ה (ספרה בתקות, א).